

A Fővárosi Ítéletábrla a Kővári Űgyvédi Iroda (fél címe 1, űgyintéző: dr. Kővári Kálmán űgyvéd) ártal képvíselt I.rendű felperes neve(I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) II. rendű és III.rendű felperes neve(III.rendű felperes címe) III. rendű felpereseknek – a Kussinszky és Juhász Űgyvédi Iroda (fél címe 2, űgyintéző: dr. Kussinszky Péter űgyvéd) ártal képvíselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű alperes és a személyesen eljárt II.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségeének megállapítása íránt indult perében a Fővárosi Törvénszék 2014. március 27. napján meghozott 2.P.27.919/2010/51. számú ítélete ellen a felperesek részéről 53. sorszámom előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és elrendeli a ... belterület helyrajzi számú ingatlan tulajdoni lapjának III. rész 8. sorszámom az I. rendű alperes javára 2013. november 7. napjáig tartó határozott időre bejegyzett vételi jog törlését. Megkeresi a Si Járási Hivatal Járási Földhivatalát, hogy a ... belterület helyrajzi számú ingatlan tulajdoni lapjának III. rész 8. sorszámom I.rendű alperes neve(született:, lakóhelye: I.rendű alperes címe) javára 2013. november 7-ig tartó határozott időre bejegyzett vételi jogot törölje. A felperesek ártal az I. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.000.000 (egymillió) forint + áfa összegre leszállítja. A le nem rótt 900.000 forint eljárásí ítelékből az I., II. és III. rendű felperesek egyetemlegesen 600.000 (hatszázezer) forintot, míg az I. rendű alperes 300.000 (háromszázezer) forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I., II. és III. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen az I. rendű alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint + áfa űgyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezésí ítelékből az I., II. és III. rendű felperesek egyetemlegesen 1.700.000 (egymillió-hétszázezer) forintot, az I. rendű alperes pedig 800.000 (nyolcszázezer) forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek megváltoztatott kereseti kérelmükben az I. rendű alperessel szemben elsődlegesen azt kérték, hogy az elsőfokú bíróság állapítsa meg a 2004. október 20-ai kölcsönszerződés visszafizetését és ennek folytán a jogűgylet megszűnését, valamint az ingatlanra bejegyzett jelzálogjog megszűnését. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5. § (3) bekezdése alapján kérték a törléshez szükséges I. rendű alperesi jognyilatkozat ítélettel

való pótlását, és a jelzálogjog törlése érdekében a Si Körzeti Földhivatal megkeresését. Az I-II. rendű alperesekkel szemben a kölcsönügylet megszűnése folytán a kölcsönszerződés-módosítás semmisségének megállapítását kérték azzal, hogy az elsőfokú bíróság keresse meg az illetékes földhivalt az első ranghelyre bejegyzett jelzálogjog és vételi jog törlése érdekében. Vagylagos kérelmük – tévedés címén – a 2008. november 7-ei kölcsönszerződés-módosítás érvénytelenségének megállapítására irányult. Emellett kérték a jelzálogjog és vételi jog törlését. További vagylagos kérelmükben – jóerkölcsbe ütközés okán – a 2008. november 7-ei kölcsönszerződés-módosítás semmisségének megállapítását és a jelzálogjog és vételi jog törlését kérték. A III. rendű felperesnek az I-II. rendű alperessel szembeni kérelme a közjegyzői okiratba foglalt kötelezettségvállalás semmisségének, illetőleg tévedés, vagy jóerkölcsbe ütközés miatt az érvénytelenségének megállapítására is irányult. Másodlagosan az I-II. rendű alperesekkel szemben azt kérték, hogy az elsőfokú bíróság jogszabályba ütközés miatt a 2008. november 7-ei teljes kölcsönszerződés-módosítás semmisségét állapítsa meg, mert az a zálogjogi szabályokba ütközik, vagy uzsorás. Ezekhez kapcsolódóan is kérték a földhivatal megkeresését a vételi jog törlése érdekében, továbbá azt is, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az I. rendű alperest mindezek tűrésére.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, a II. rendű alperes a megváltoztatott keresetre érdemi nyilatkozatot nem tett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte az I., II. és III. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű alperesnek 1.905.000 forint perköltséget. Kötelezte az I., II. és III. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg a Magyar Állam javára az adóhatóság külön felhívására egyetemlegesen 900.000 forint eljárási illetéket. Kötelezte a III. rendű felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára az adóhatóság külön felhívására 900.000 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 240. § (1)-(2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 163. § (2) bekezdését, a 164. § (1) bekezdését, a 206. § (1)-(2) bekezdéseit. Megállapítása szerint nem volt vitás, hogy az I. rendű alperes mint hitelező, illetőleg a III. rendű felperes és a II. rendű alperes mint adósok között 2004. október 20-án érvényes szerződés jött létre 162.500 USD kölcsön folyósítására, amelynek biztosítékeként a felperesek jelzálogjogot engedtek a tulajdonukban álló ingatlanra. Az sem volt vitatott, hogy a 2005. október 7-ei eredeti határidőre a kölcsönt nem fizették vissza. A III. rendű felperes a II. rendű alperessel egyetemleges kötelezettséget vállalt a visszafizetésre, amelyet közokiratba foglaltak. Erre tekintettel annak nem volt jelentősége, hogy a pénzt melyikük vette át. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felpereseknek kellett volna azt a tényállításukat bizonyítani, hogy a II. rendű alperes a kölcsönt visszafizette. Figyelembe vette, hogy a II. rendű alperes és az I-III. rendű felperesek között érdekazonosság állt fenn, ugyanakkor a II. rendű alperes nyilatkozatai nem egyszer ellentmondásosak voltak, és idővel a felperesi érdekeknek megfelelően változtak. Életszerűtlennek találta, hogy szorosabb kapcsolatban nem álló magánszemélyek ekkora összeg megfizetéséről nem készítettek okiratot. Az I. rendű alperes a cégek közötti ingatlanügyekről következetesen ugyanúgy nyilatkozott. Kétségtelen, hogy az adóhatósági eljárásban előadottakat nem tartotta fenn, de ez önmagában nem vonja kétségbe a szavahihetőségét. Megjegyezte, hogy az adóhatósági jegyzőkönyv a Pp. 195. § (1) bekezdése szerinti közokiratnak minősül, amely csupán a benne foglalt nyilatkozat megtételét, nem pedig a nyilatkozati tények valóságát bizonyítja. Időrendi sorrendben és részletesen értékelte a banki kivonatokat, és azt állapította meg, hogy a pénzmozgások nem támasztják alá a felpereseknek azt az állítását, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperesnek megfizetett 35.000.000 forintot. A kölcsön visszafizetését és ezáltal az ügylet megszűnését ezért nem tudta megállapítani.

A Ptk. 204. § (2) bekezdésére alapított semmisségi okkal kapcsolatosan rámutatott, hogy a felperesek tévesen hivatkoztak a követelés bírósági úton való érvényesíthetőségének kizártságára,

mert a kölcsön nem tartozik a Ptk. 204. § (1) bekezdésébe foglalt követelések körébe. A felperesek és a II. rendű alperes nem tettek tényállítást és nem ajánlottak fel bizonyítást arra, hogy milyen egyéb kölcsönügylet volt az I-II. rendű alperesek között. Több okból nem osztotta az I. rendű alperesnek a megtámadási jog megszűnésével kapcsolatos álláspontját. Kizárólag a III. rendű felperes tett közjegyző előtt tartozáselismerő nyilatkozatot, és a 2010. január 15-i és május 12-i megbeszéléseken is csak ő vett részt, így az I-II. rendű felperesek megtámadási joga ezekből az okokból nem szűnhetett meg. A felperesek nem támasztották alá bizonyítékokkal azt az állításukat, hogy az APEH nyilatkozatról 2011 tavaszán szereztek tudomást, így nem igazolták, hogy mikor nyílt meg a megtámadási joguk. Tévedésben sem lehettek, mivel a tartozás kiegyenlítését nem bizonyították. A felperesek nem bizonyították azt sem, hogy a 2008. november 7-ei szerződés módosítása miként sérti az általánosan elfogadott erkölcsi normákat és szokásokat. Nem lehetett megállapítani, hogy a követelés már nem állt fenn, míg a szerződésmódosítás a felperesek által előadott okok miatt nem sért jóerkölcsöt. Mindezek alapján a 2008. november 7-ei szerződésmódosítás érvénytelensége nem állapítható meg.

A közjegyzői okiratba foglalt kötelezettségvállalás semmisségének megállapítása iránti kérelemhez kapcsolódóan visszautalt a Ptk. 204. § (2) bekezdésével kapcsolatban kifejtett indokaira.

A másodlagos kérelmek tekintetében idézte a Ptk. 200. § (2) bekezdését, a 255. § (1)-(2) bekezdéseit, a 258. § (3) bekezdését, a 375. § (1)-(3) bekezdéseit. Megállapította, hogy a Ptk. nem zárja ki a jelzálogjog és a vételi jog párhuzamos alkalmazását. A vételi jogot alapító szerződés semmissége eleve nem zárható ki, és megtámadható, továbbá a Ptk. 375. § (3) bekezdése szerint lehet az alól mentesítést kérni. Az I. rendű alperes a vételi jogát több éves fizetési késedelem után gyakorolta, amelyet megelőzőn további fizetési határidőt is biztosított. A felperesek ugyanakkor nem voltak elzárva a szerződés feltűnő értékkülönbség alapján történő megtámadásától, azonban nem éltek ezzel a lehetőséggel. A tartozás és az opciós vételár azonossága önmagában érvénytelenséget nem eredményez. Azt pedig a felperesek nem bizonyították, hogy az opciós vételárat az I. rendű alperes egyoldalú közlése alakította ki. A Ptk. 202. §-ára alapított kérelem tekintetében a felperesek hátrányos, szorult helyzetüket, továbbá az I. rendű alperes célzatos magatartását nem bizonyították. Az eredeti esedékességhez képest a III. rendű felperes és a II. rendű alperes több mint 3 éves késedelemben volt, míg az I. rendű alperest nem feltűnően nagy vagyoni előny elérése, hanem vélhetőleg az a cél vezérelte, hogy a követelése valamilyen módon megtérüljön. A kölcsön felvétele üzleti célokat szolgált, a döntés gazdasági kockázatát a III. rendű felperes és a II. rendű alperes köteles viselni. Az eredeti teljesítési határidőtől kezdődően 2008 novemberéig kellő idő állt rendelkezésre a visszafizetésre. Mindezekre tekintettel a kereseteket elutasította, a szakértői bizonyítást pedig a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján mellőzte.

Az ítélet elleni fellebbezésükben a felperesek az ítélet megváltoztatását és a keresetek teljesítését kérték.

Kiemelték, hogy nem helyénvaló azért figyelmen kívül hagyni egy állítást, mert arra nincs mindent megdöntő egyedi bizonyíték, és helytelen a bizonyítékok egyenkénti, önmagukban történő értékelése. Kiemelték, hogy az APEH vizsgálat nem vagyonosodási vizsgálat volt. Az adóbírságot azért szabták ki, mert a kiállított számla alapján nem lehetett volna visszaigényelni az áfát. Arról nem az APEH, hanem a finanszírozó bank felé kellett volna nyilatkozni, hogy hány ingatlant adtak el, és honnan volt az I. rendű alperes cégének pénze. Az APEH érintőlegesen vizsgálta az ingatlanvásárlás forrásait. Lényeges, hogy az ellenőrzés az áfalevonás jogellenessége miatt keletkezett. A II. rendű alperes a kölcsön kamatait 2010. január 8-ig havonta fizette, és jelentősége van annak, hogy erről sem készült írásbeli elszámolás. 2010. január 8-ig 1554 nap telt el. Napi 100 USD kamattal számolva, ennek teljes összege 155.400 USD, amelyet szintén iratok nélkül adtak át. Lényeges, hogy a 162.500 USD miként lett 323.324 euró, amely hozzávetőleg 420.000 USD. A III. rendű felperes nem tudott az alperesek közötti ügyletekről, ezért 10.832 euró összegben három havi

kamatot ő fizetett meg az I. rendű alperesnek. Az I. rendű alperes állítása szerint a kölcsönszerződésből eredő követelése magasabb, mint a vételár. Ekkor már euróra átváltott tartozásról beszél, holott a kölcsön összege 162.500 USD. Iratellenes és elfogadhatatlan, hogy a tartozás megszűnésének megállapítása alapvetően a II. rendű alperes érdekét szolgálta. Nem érdekazonosságot, csupán azt lehetett megállapítani, hogy a II. rendű alperes nyilatkozatai alkalmasak a felperesek álláspontjának alátámasztására. Az elsőfokú bíróság nem tartotta aggályosnak az I. rendű alperesnek azt a nyilatkozatát, hogy nem mondott igazat az adóhatósági eljárásban. A felperesek kérelmei többnyire azokon az APEH vizsgálat során tett nyilatkozatokon alapulnak, amelyek alátámasztják, hogy az ingatlannal biztosított kölcsönt a valóságban visszafizették. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az I. rendű alperes saját magát közokirat-hamisítás bűncselekmény elkövetésével vádolta. Az adóhatósági eljárásban nem az volt a vizsgálat tárgya és a büntetés alapja, honnan származott az I. rendű alperes vagyona, hanem az, hogy egy előlegrszámla alapján kívánt adólevonási joggal élni. Nem volt szükség arra, hogy a felhasznált összegről hazudjon, és az állítólagos hazugságba a II. rendű alperest is bevonja. A közokiratot ellenkező bizonyításig pedig valóban kell elfogadni. Amennyiben valóban az I. rendű alperes által hivatkozott pénzforgatás történt, a II. rendű alperes vagyona ebben az esetben is 35.000.000 forinttal csökkent, az I. rendű alperesé pedig ugyanennyivel növekedett. A bizonyítás csupán a felpereseket terhelte, így a Pp. szabályaival nem összeegyeztethető, ha a bíróság a II. rendű alperestől vár el bizonyítást olyan kérdésre, amely a felperesi álláspontot támasztja alá. Amikor a felperesek egy másik tartozás létét állították, nem voltak olyan helyzetben, hogy bizonyítást ajánljanak fel olyan tényekkel kapcsolatban, amely kizárólag az alperesek egymás közti eljárására vonatkozik. Az elsőfokú bíróságnak mérlegelni kellett volna, hogy az APEH határozat nem a felek közötti elszámolásra, hanem az I. rendű alperes társaságára vonatkozott, a felpereseknek pedig nem volt feladatuk azt végigolvasni. Az ingatlan értékével kapcsolatban utaltak arra, hogy a közokiratba foglalt követelés több mint a duplájára emelkedett, és nem helyénvaló, hogy az átváltott követelés alapján kell figyelembe venni a vételi jog gyakorlását, valamint az I. rendű alperesnek azt a szándékát, hogy az ingatlan értékét a követelésbe beszámítja. A rendelkezésre álló valamennyi okirat alátámasztja, hogy az APEH előtt tett nyilatkozat a valóságnak megfelel, és mindezt az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. Nem foglalkozott a felpereseknek azzal az előadásával, hogy ha a II. rendű alperesnek nincs újabb tartozása, nem lett volna szükség a második közokirat elkészítésére. Nem értélte, hogy miért volt szükség az I. rendű alperes által csatolt 2014. április 8-án érkezett engedményezési szerződésre, valamint azok megszüntetésére. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható a kölcsön visszafizetése, valamint a II. rendű alperes újabb tartozásának keletkezése.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Előadta, az elsőfokú bíróság az ügy eldöntéséhez szükséges tényállást feltárta, és a felperesek fellebbezése nem tartalmaz olyan új elemet, amelyet az elsőfokú bíróság nem bírált el. Ismételtlen egy alternatív tényállást kísérelnek meg előadni, de az állításaikat alátámasztó új, vagy az elsőfokú eljárás során nem vizsgált bizonyítékot nem jelöltek meg. Az elsőfokú eljárásban a rájuk háruló bizonyítási kötelezettségüknek a bíróság figyelmeztetése ellenére sem tudtak eleget tenni. Az I. rendű alperes elismerte, hogy az adóhatósági eljárásban tett nyilatkozata nem volt valós, ugyanakkor az adóhatósági határozat megállapította, hogy az I-II. rendű alperesek között nem volt valós pénzmozgás. Az is tény, hogy hatósági határozat áll rendelkezésre arról, hogy a kölcsönt nem fizették vissza. A kölcsön fennállását a felek több alkalommal teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalták, és a II. rendű alperes az I. rendű alperesnek a kölcsön után járó kamatot folyamatosan fizette. A felperesek ténylegesen azt állítják, hogy a kölcsön visszafizetésének legfőbb bizonyítéka, hogy nem áll rendelkezésre bizonyíték.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A felperesek fellebbezése csak kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és az érdemi döntéssel, valamint annak indokaival a másodfokú bíróság nagyobb részben egyetértett.

Az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége folytán {az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 5. §} az eredeti állapot helyreállításának csak abban az esetben van helye, és a bejegyzés akkor törölhető, ha annak az Inytv.-ben szabályozott alaki feltételei fennállnak. Ezeket a feltételeket tartalmazza az Inytv. 62. § (1) bekezdésének a) pontja, amelynek a 2012. március 1-je előtt hatályos rendelkezése szerint a bejegyzés törlését és az eredeti állapot visszaállítását a bíróságtól keresettel az kérheti, akinek nyilvántartott jogát a bejegyzés sérti, továbbá az ügyész. A közhiteles tulajdoni lap tanúsága szerint a felperesek az ingatlan tulajdonosai, és az I. rendű alperes vételi jogát az ingatlan-nyilvántartási hatóság a tulajdoni lapra bejegyezte. A felpereseknek ezért a vételi jog törléséhez fűződő ingatlan-nyilvántartási érdekük fennáll, ugyanakkor a vételi jogot alapító szerződés semmisségére a Ptk. 234. § (1) bekezdésére tekintettel az Inytv. 63. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperessel szemben határidő nélkül hivatkozhatnak.

A Ptk. 375. §-ában szabályozott vételi jogot engedő megállapodásra a szerződésekre vonatkozó általános szabályok is irányadóak, ezért a létrejöttéhez szükséges, hogy a felek valamennyi lényeges, illetőleg bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésben megállapodjanak (Ptk. 205. § (2) bekezdés). Ehhez hozzátartozik, hogy az átruházás tárgyát képező dolog vételárát kétséget kizáró pontossággal megjelölik. A 2008. november 7-én megkötött megállapodás 5.5. pontja szerint a vételár 162.500 USD, ugyanakkor ha a tartozás csökken, az a tartozás összegéhez igazodik. A szerződés ezért a vételi jogot alapító megállapodás lényeges elemeit nem tartalmazza egyértelműen, hiszen a tartozás időközben történő törlesztése esetén – a kikötött összegtől és az ingatlan értékétől függetlenül – változhat a vételár, és a biztosíték alapjául szolgáló szerződésből eredő kötelezettség teljesítésének elmulasztása esetén a vevő elszámolási kötelezettség nélkül egyoldalú jognyilatkozattal megszerezheti az ingatlan tulajdonát. A vételi jogot alapító szerződésben a felek a kölcsön lejáratának időpontját 2009. március 29-re módosították, amelynek hatálya kiterjedt a zálogjogból való kielégítés megnyílására is. A kifejtett indokok alapján megállapítható, hogy a szerződés 5.5. pontjának utolsó mondata a kölcsönszerződésből eredő kötelezettség teljesítésének elmulasztása esetére az I. rendű alperest feljogosította az ingatlan tulajdonának a tartozás fejében történő megszerzésére, amely egyértelműen a Ptk. 255. § (2) bekezdésében foglalt kógens jogszabályi rendelkezés megkerülésére irányul, így a Ptk. 200. § (2) bekezdése értelmében semmis. Erre tekintettel a felpereseket megilleti a jogosultság arra, hogy az Inytv. 62. § (1) bekezdés a) pontja szerint az érvénytelen megállapodáson alapuló vételi jog bejegyzésének törlését kérjék. Az Inytv. 62-63. §-ai egyértelműen meghatározzák a kérelem lehetséges tartalmát, és ezáltal a bíróság rendelkezésének kereteit, továbbá azt is, hogy a bejegyzés törlése iránti kereset mely személlyel szemben érvényesíthető, míg a vételi jog bejegyzésének törlése folytán a felperesek jogainak az alperesekkel szembeni megóvásához a megállapítási kereset teljesítése egyáltalán nem szükséges (Pp. 123. §). Mindezek alapján a másodfokú bíróság a bejegyzés törlésének elrendelését meghaladóan az ehhez kapcsolódó megállapítás, valamint türéseire kötelezés iránti kereseteket elutasította.

A másodfokú bíróság a további kereseti kérelmek tekintetében az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival maradéktalanul egyetértett, amelyekre a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csupán visszautal. A felperesek fellebbezése folytán kiemeli, hogy az I-II. rendű alperesek által 2011. január 24-én aláírt emlékeztető tartalma szerint a II. rendű alperes a 2004. október 20-án megkötött szerződésből eredő és változatlanul fennálló tartozását egyértelműen elismerte, egyúttal kötelezettséget vállalt annak kifizetésére. Az emlékeztetőt az alperesek a felperesek által több alkalommal hivatkozott – 2007-ben lefolytatott – adóhatósági eljárást követően írták alá, és mindez önmagában is kétségesé teszi a felpereseknek azt az állítását, hogy az I. rendű alperes a jelentős összegű követelést korábban kiegyenlítette.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletének kisebb részét megváltoztatta, további rendelkezéseit pedig annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése részben eredményre vezetett, ezért az első- és másodfokú perköltségről szóló rendelkezés a pervesztesség és pernyertesség arányában a Pp. 81. § (1) bekezdésén alapul. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékéről a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján döntött, míg a felperesek illetékfeljegyzési joga folytán előlegezett első- és másodfokú illeték megfizetéséről szóló rendelkezés az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése szerint irányadó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2015. május 19.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: